

Arrest

nr. 42 645 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 5 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, woonde ongeveer sinds 2003 illegaal in een kelder op Podjavorynska in Kosice, met uw vriendin X (OV. X) en uw vier kinderen X, X, X en X.

U kon geen werk vinden omwille van uw Roma-origine.

U had sinds negen jaar een aanvraag ingediend voor een woning, maar uw aanvraag werd kwijtgespeeld en in 2004 diende u een nieuwe aanvraag in.

In september 2004 kwam een ambtenaar van de huisvestingsmaatschappij bij u langs en vroeg u te vertrekken, omdat men de kelders wilde ontruimen. Uw vriendin was op dat ogenblik vier maanden zwanger en u weigerde te vertrekken. Hierop belde de ambtenaar de politie, die binnen het half uur bij u binnen stond. U werd opnieuw gevraagd te vertrekken. Toen u weigerde, greep één van de agenten u bij de keel en duwde u tegen de muur. Uw vriendin werd bij de haren getrokken en in de rug geschopt.

Enkele dagen later had uw vriendin een afspraak bij de gynaecoloog, die vaststelde dat de foetus dood was. Diezelfde dag nog moest zij naar het ziekenhuis en werd een curettage uitgevoerd. Toen uw vriendin nog half onder narcose was, moest zij een document ondertekenen waarvan zij de inhoud niet kende. De volgende morgen ging u uw vriendin bezoeken en hoorde u van de vrouw die bij haar op de kamer lag en van de verpleegster dat zij een toelating tot sterilisatie had ondertekend.

U verliet het ziekenhuis onmiddellijk samen met uw vriendin.

Begin oktober 2004 bent u met haar naar de politie gestapt om een klacht in te dienen. Er werd een proces verbaal opgemaakt en men zei u dat men een convocatie zou toesturen om een confrontatie aan te gaan. Na twee weken informeerde u opnieuw naar de stand van zaken. U kreeg te horen dat de convocatie reeds werd opgestuurd.

Enkele dagen later kwam de agent bij u langs die uw vriendin geschopt had. Hij plaatste een pistool tegen het hoofd van uw vriendin en bedreigde u dat u niet meer in de buurt mocht komen van de politie. Hij zei dat hij uw vriendin zou vermoorden en liet merken dat hij ook uw jongste zoon niet met rust zou laten. Toen hij uw naam zei, en een verwijzing maakte naar een familielid dat reeds vermoord werd, begreep u dat het een collega was van de agent die in juni 2003 uw zus Alzbeta Slepčikova had vermoord en hiervoor 10 jaar celstraf had gekregen.

U begon oud ijzer, papier en flessen te verzamelen om aan geld te komen om Slovakije te kunnen verlaten. Ongeveer anderhalve maand later vertrok u met uw vriendin en uw kinderen richting België, waar u op 22 december 2004 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een internationaal Slovaaks paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing, zijn er in deze fase van de procedure voldoende elementen voorhanden waaruit blijkt dat u uw land niet verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U beroept zich qua asielmotieven op het fysiek geweld dat tegen uw vriendin gebruikt werd door een politieagent en de bedreiging van deze agent nadat u klacht tegen hem had ingediend.

Omtrent de bedreiging dient opgemerkt te worden dat u hierna geen bescherming meer hebt gezocht bij de politie.

Niets wijst er echter op dat dit niet mogelijk was. De bedreiging van deze agent had namelijk te maken met het feit dat uw naam herkend werd door de betrokken agent (gehoorverslag CGVS p.5), die een collega bleek te zijn van de man die uw zus Alzbeta in 2003 vermoord had. Deze man werd hiervoor tot een celstraf van 10 jaar veroordeeld, wat bewijst dat de toenmalige klacht wel degelijk opgevolgd werd. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u ook nu geen beroep zou kunnen doen op de bescherming vanwege de huidige Slovaakse autoriteiten.

Bovendien bleek omtrent de klacht die u tegen deze agent indiende uit de opeenvolgende verklaringen van uw vriendin Dana Badova een tegenstrijdigheid opgemerkt te kunnen worden, die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op de helling zet.

Zo verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de dag waarop ze het ziekenhuis verliet naar de politie is gegaan en dat niemand een verklaring van haar wilde afnemen. Pas na lang zoeken vond zij een agent die bereid was een proces-verbaal op te maken, maar die kon haar pas 3 dagen later ontvangen. Dezelfde dag nog kwam de betrokken agent echter naar haar toe en bedreigde haar (gehoorverslag Dana DVZ vraag 41).

Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde zij dat zij niet meer wist wanneer ze juist een klacht is gaan indienen, maar dat er wel onmiddellijk een proces-verbaal werd opgemaakt, en dat pas een week later de agent die haar geslagen had tijdens bij de uitzetting uit de kelder naar haar toe kwam en haar bedreigde (gehoorverslag Dana CGVS p.7).

Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei ze dat men haar waarschijnlijk verkeerd begrepen had op de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij aan het begin van het interview reeds vermeld had dat er iets verkeerd was gelopen (gehoorverslag Dana CGVS p.7).

Dit kan echter niet als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden, temeer daar zij in het begin verklaarde dat ze niet de dag na het incident naar de politie is gegaan, maar pas 3-4 dagen later (gehoorverslag Dana CGVS p.2), wat op zich zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid vormt met hogervernoemde verklaring.

Bovendien legt u geen van beiden een document voor waaruit zou kunnen blijken dat u deze klacht daadwerkelijk hebt ingediend.

Wat betreft het geweld dat tegen uw vriendin gebruikt word, verklaarde u dat zij hierdoor achteraf een abortus en een gedwongen sterilisatie moest ondergaan.

U kan echter niet aannemelijk maken dat de sterilisatie en de curettage gebeurden om andere dan medische redenen.

U verklaart zelf dat de reden voor de abortus niet duidelijk was (gehoorverslag CGVS p.8) en legt evenmin documenten of bewijzen neer waaruit zou kunnen blijken dat de abortus of de sterilisatie het resultaat zouden kunnen zijn van de aangebrachte slagen.

Het medisch attest dat u voorlegt, vermeldt namelijk enkel de symptomen die werden vastgesteld tijdens een gynaecologisch onderzoek, en geeft aan dat er diezelfde dag een curettage word uitgevoerd. Over de oorzaak wordt hierin niets gezegd.

Ook het tweede medisch attest en de echografie bevatten hierover geen verdere gegevens. Het document vermeldt enkel dat er opnieuw een medische ingreep moest gebeuren als gevolg van een infectie in de baarmoederhals.

Wat de sterilisatie betreft, verklaarde u zelf dat er geen reden voor werd gegeven, maar dat ze waarschijnlijk werd uitgevoerd om medische redenen, na het baren van vier kinderen, en het ondergaan van drie abortussen en een miskraam (gehoorverslag CGVS p. 9). Zodoende kan er ook wat dit betreft evenmin vervolging vastgesteld worden omwille van één van de motieven zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

De andere problemen die u aanhaalt ter staving van uw asielaanvraag zijn uw woningprobleem en uw werkeloosheid.

Hoewel deze problemen mogelijk verzwaard zijn om reden van uw origine, dienen zij eerder als vorm van discriminatie dan als daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève beschouwd te worden.

Wat uw woningprobleem betreft dient namelijk opgemerkt te worden dat dit niet als vervolging kan worden beschouwd, aangezien u uit de kelder werd gezet omdat de riolering in orde gebracht moest worden (gehoorverslag CGVS p.5) en u geen enkele gewettigde toelating had om die kelder te bewonen.

Omtrent uw werkeloosheid verklaarde u van uw laatste officiële job ontslagen te zijn geweest omdat uw proeftijd voorbij was (gehoorverslag CGVS p.6). U kreeg bij uw sollicitaties hulp van een werkbureau. Uw vriendin Dana Badova verklaarde dat zij werd ontslagen omdat haar kinderen dikwijls ziek waren en zij daarom vaak thuis moest blijven, en dat zij bij bepaalde sollicitaties niet werd aangenomen omdat ze al genoeg mensen hadden (gehoorverslag Dana CGVS p.5).

Uit deze gang van zaken blijkt geen systematische intentionaliteit van vervolging jegens uw persoon of uw gezin door de Slovaakse autoriteiten of door derden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te warden dat ook in hoofde van uw vriendin Dana Badova (O.V. 5.702.140) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd.

De andere door u neergelegde documenten, namelijk het internationaal paspoort van u en van uw vriendin, en de geboorteaktes van uzelf, uw vriendin en uw kinderen, bewijzen uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Ze kunnen hogervernoemde conclusie niet wijzigen.

De overlijdensakte van uw zus Alzbeta toont aan dat zij vermoord werd in juni 2003, maar vermeldt verder geen details over de omstandigheden of ever de dader. Bijgevolg kan dit document de hiervoor gestelde conclusie evenmin wijzigen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschriften van 6 juni 2005 (zie p. 3) en van 5 februari 2007 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat hij volledig voldoet aan de definitie van vluchteling, zijnde de vrees, voor vervolging, omwille van het behoren tot de Roma-origine.

Aangaande de vrees laat verzoeker gelden dat in de bestreden motivering staat dat de Commissaris-generaal blijkbaar verwacht dat hij, na de bedreiging van zijn vrouw door een agent met een vuurwapen, nog bescherming zou zoeken bij de politie. Hij stelt de vraag "Is dit niet teveel gevraagd van een

tweederangsburger, die op regelmatige tijdstippen worden gediscrimineerd en wiens zuster reeds door een agent vermoord is?”.

Aangaande de klacht die verzoeker verklaart bij de politie te hebben neergelegd in oktober 2004, herhaalt hij dat hem beloofd werd dat er hem een convocatie met het oog op een confrontatie ging toegestuurd worden, maar deze is, aldus verzoeker, echter nooit aangekomen.

Hij vervolledigt: *“Wat wel aankomt, is de agent die voorwerp uitmaakt van de convocatie en die rustig zijn intimidatie en bedreiging kan verderzetten”.*

Aangaande de reden die de vervolging inspireert, poneert verzoeker dat het feit dat hij van Roma origine is, maakt dat hij bij een raciaal duidelijk aanwijsbare groep behoort.

Hij stelt dat geen enkele overheid toegeeft dat ze een bepaalde groep bewust discrimineert; integendeel ieder zichzelf respecterende overheid gaat, volgens hem (zie het verzoekschrift, p. 3, 4) *“juist benadrukken wat ze voor haar minderheden doet, al is het maar omwille van de financiële steun van Europa en Amerika”.* Hij verduidelijkt dat *“door de burgerbevolking en de lagere officiële instanties worden de Roma uitgespuwd, gediscrimineerd en in getto’s gedwongen. Daar worden deze mensen aan hun lot overgelaten, zolang ze niet te veel noten op hun zang krijgen. Dan wordt er hardhandig opgetreden worden en worden ze onder de knoet gehouden”.*

Hij besluit dat de Commissaris-generaal *“onmogelijke eisen”* stelt wanneer hij het verzoeker kwalijk neemt dat deze geen kopie heeft van zijn klacht bij de politie, noch een kopie van het document dat zijn vrouw ondertekende toen zij in het ziekenhuis verbleef.

Hij legt uit (zie het verzoekschrift van 6 juni 2005, p. 4) dat *“Wanneer mensen zich willen indekken tegen zaken die eigenlijk bij wet verboden zijn, gaan ze geen documenten afleveren, die later tegen hun (sic) kunnen gebruikt worden”* en vervolgt *“Dit is toch de logica zelve”.*

In zijn verzoekschrift van 5 februari 2007 (zie p. 4) voegt hij hieraan toe dat *“Alsof de uitvoerders van een illegale ingreep op papier gaan zetten wat en waarom ze zoiets gedaan hebben? Uiteraard zullen andere redenen vermeld worden. Ten tijde van het euthanasieprogramma op zwaar gehandicapten van de nazi’s werd ook een document naar de familie gestuurd met een totaal andere doodsoorzaak erop!”*

Hij laat in dit verzoekschrift ook nog gelden dat de agent die zijn zus vermoord heeft, veroordeeld werd omwille van *“de zwaarwichtigheid van een moord”*; iemand hardhandig uit een kelderwoning zetten daarentegen is volgens verzoeker *“net iets lichter en zal waarschijnlijk de nationale pers niet gehaald hebben”.* Hij is van oordeel dat de Commissaris-generaal *“dit perspectief”* niet aanwendt bij zijn beoordeling.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van zijn vriendin, wijt verzoeker in zijn verzoekschrift van 5 februari 2007, aan het feit dat na het eerste interview *“alles snel moet gaan, het verslag wordt voorgelezen en vertaald”* en dat *“uit de veelheid aan gegevens niet altijd meteen onnauwkeurigheden kunnen opgespoord worden”* en merkt op dat zij reeds bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal, melding gemaakt heeft van een fout die zich bij haar eerste verhoor heeft voorgedaan.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Wat betreft het verweer van verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij, nadat hij en zijn gezin, bedreigd werd door een agent, nog bescherming zoekt bij de politie, wijst de Raad er vooreerst op dat internationale bescherming volgens het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker houdt voor dat hij vervolgd wordt door enkele politieagenten in Kosice.

Handelingen van individuele agenten van politiediensten kunnen echter niet worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de Staat of door machten of organisaties die de Staat of een gedeelte van zijn grondgebied beheersen.

Verzoeker blijft in gebreke het tegendeel dit aannemelijk te maken.

Trouwens in de ruwe schets die hij -enkel op eigen gezag want hij staat zijn bewering niet- van de toestand geeft, poneert hij "...door de burgerbevolking en de lagere officiële instanties worden de Roma uitgespuwd, gediscrimineerd en in getto's gedwongen..".

De Commissaris-generaal heeft er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de vaststelling dat de agent die verzoeker bedreigde, een collega bleek te zijn van de moordenaar van zijn zus en hiervoor tot een gevangenisstraf van tien jaar werd veroordeeld, kan afgeleid worden dat verzoeker dus wel degelijk bescherming kon/kan vragen aan de autoriteiten en deze in het verleden ook gekregen heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts enkele een paar schamele pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de overheid in zijn land. Dergelijke handelswijze is niet van aard om aan te tonen dat de overheid in het land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

De vergelijking van verzoeker omtrent het krachtig optreden van de overheid tegen de politieman na de moord en haar voorgehouden laksheid na het hardhandig bijstand bieden bij de uitdrijving van het gezin van verzoeker uit de kelderruimte, gaat niet op. Inderdaad is het beweerd "*hardhandig handje helpen*" (zie het verzoekschrift van 5 februari 2007 (zie p. 4) te kaderen binnen een normaal politieoptreden bij de uitdrijving van een onwillige huurder of bezetter zonder titel, en een incident waarbij een persoon de dood vindt.

Verzoekers opmerking dat de Commissaris-generaal "*weigert dit perspectief aan te wenden bij de beoordeling van de vraag naar hulp van verzoeker*", snijdt derhalve geen hout.

Aangaande de bewering van verzoeker dat hij van Roma origine is en dat de Roma door de burgerbevolking en de lagere officiële instanties "*uitgespuwd, gediscrimineerd en in getto's gedwongen worden*", merkt de Raad op dat een dergelijke blote bewering omtrent de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat de tegenstrijdigheden betreft in de verklaringen van de vrouw van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Dat zijn vriendin bij het begin van het verhoor op 21 februari 2005 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat *"zij soms een fout maakt en dat dit niet direct moet opgeschreven worden want dat zij het daarna verbetert en dat dit in het eerste interview ook gebeurd is er in haar eerste verhoor zaken stonden die niet waar waren"* (zie het verhoorblad, p. 2) is, zoals de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht geoordeeld heeft, geen afdoende verklaring. Verklaringen verbeteren die na confrontatie tegenstrijdig bleken omdat verzoekster "soms fouten maakt" en pas na verbetering, de gecorrigeerde tekst op schrift stellen, heeft meer van doen met de "constructie" van een relaas dan met de weergave ervan. De uitleg van verzoekster doet niets af van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien leest de Raad in het administratief dossier dat uit het voormeld verhoorverslag van 21 januari 2005 van de Dienst Vreemdelingenzaken nergens blijkt dat zijn vrouw tijdens dit verhoor enige opmerking zou hebben gemaakt aangaande het verloop ervan of de tolk; integendeel, zij antwoordde bevestigend op de vragen of zij de tolk begreep (zie voormeld verhoorverslag, p. 1) en aanvaardde uitdrukkelijk de inhoud (zie p. 15).

Het argument dat *"alles snel moet gaan"* en dat *"niet altijd meteen onnauwkeurigheden kunnen opgespoord worden"* wordt, in acht genomen met wat voorafgaat, bijgevolg niet aanvaard.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Aangaande de bewering dat *"Alsof de uitvoerders van een illegale ingreep op papier gaan zetten wat en waarom ze zoiets gedaan hebben? Uiteraard zullen andere redenen vermeld worden. Ten tijde van het euthanasieprogramma op zwaar gehandicapten van de nazi's werd ook een document naar de familie gestuurd met een totaal andere doodsoorzaak erop!"*, merkt de Raad op dat dit eerder een ridiculisering betreft van de motivering van de bestreden beslissing dan een dienstig verweer.

De Commissaris-generaal stelt terecht dat *"U kan echter niet aannemelijk maken dat de sterilisatie en de curettage gebeurden om andere dan medische redenen. U verklaart zelf dat de reden voor de abortus niet duidelijk was (gehoorverslag CGVS p.8) en legt evenmin documenten of bewijzen neer waaruit zou kunnen blijken dat de abortus of de sterilisatie het resultaat zouden kunnen zijn van de aangebrachte slagen. Het medisch attest dat u voorlegt, vermeldt namelijk enkel de symptomen die werden vastgesteld tijdens een gynaecologisch onderzoek, en geeft aan dat er diezelfde dag een curettage word uitgevoerd. Over de oorzaak wordt hierin niets gezegd. Ook het tweede medisch attest en de echografie bevatten hierover geen verdere gegevens. Het document vermeldt enkel dat er opnieuw een medische ingreep moest gebeuren als gevolg van een infectie in de baarmoederhals. Wat de sterilisatie betreft, verklaarde u zelf dat er geen reden voor werd gegeven, maar dat ze waarschijnlijk werd uitgevoerd om medische redenen, na het baren van vier kinderen, en het ondergaan van drie abortussen en een miskraam (gehoorverslag CGVS p. 9). Zodoende kan er ook wat dit betreft evenmin vervolging vastgesteld worden omwille van één van de motieven zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie."* De Raad deelt deze motivering.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk is. Hij toont niet aan dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar hetgeen hij dienaangaande aanbracht in zijn verzoekschrift van 5 februari 2007 tegen de beslissing houdende weigering van asiel.

2.5. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat besloten werd dat dit relaas niet aannemelijk is. Dergelijk relaas kan niet als basis dienen om te besluiten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE